

Párkányána, 1903. augusztus 19. – Budapest, 1981. július 20.

Apja szerszám-és géplakatos volt. Alig tizenhárom évesen, 1916. februárban neki is munkába kellett állnia a Fegyver- és Gépgyárban. Március 8-án belépett a szakszervezetbe, hamarosan bizalminak is megválasztották. 1918-ban a gyár raktárából többekkel együtt fegyvert osztott a munkásoknak. A kommün bukása után gyermekbíróság elé állították, gyámság alá helyezték, esztergomi nagynénjéhez került, ahol a hercegprímás szőlőjében dolgozott. Később visszatérhetett a fegyvergyárba, ahol ismét bizalmi lett. 1921-től a Hazai Fésűsfonóban kapott munkát, szövőnő lett. Egész fiatalon az üzem főbizalmija, majd 1922-től a textilipari munkások szakszervezete erzsébeti csoportjának az elnöke 1945-ig. 1927-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Párt pesterzsébeti csoportjába, végrehajtó bizottsági tag lett, egyidejűleg bekerült az országos nőszervező bizottságba. Még ebben az évben több társával együtt bérsztrájkot robbantott ki, ezért, mint a sztrájk egyik vezetőjét rendőri felügyelet alá helyezték. 1929-től a csepeli Weiss Manfréd Gyár alkalmazottja. 1930-ban bekerült a Demény-mozgalomba, 1934-ben megszakította a kapcsolatot Demény Pálékkal. 1933-ban részt vett a textilesek kongresszusán. 1938-ban a Ganz Villanygyárból bocsátották el, újra felvették a Fegyver-és Gépgyárba. 1942-ben az illegális kommunista párt szervezkedésébe is bekapcsolták. 1945. január 9-én, Pesterzsébeten azonnal hozzáláttak a kommunista párt szervezéséhez. Az MKP delegálta a helyi nemzeti tanácsba. Elsőként a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége szervezésével bízták meg, csakhamar kinevezték a textilipari szakszervezet főtitkárává és a Textilmunkás című szaklap szerkesztőjévé. 1945-ben, Párizsban a magyar delegáció tagjaként részt vett és felszólalt a Szakszervezeti Világszövetség ülésén. 1945. december 2-án, a magyar szakszervezetek XVI. közgyűlésén a Szakszervezeti Tanács alelnökévé választották, tisztségét 1948-ban, a Szakszervezetek Országos Tanácsa megalakításakor is megőrizte. Az MKP 1945. május 21-i értekezletén póttagként bekerült a központi vezetőségbe; a III. pártkongresszuson, 1946. október 1-jén rendes taggá választották. Az MDP feloszlásáig folyamatosan részt vett a testület munkájában. 1945. április 2-án Budapesten beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a nagy-budapesti választókerületben újra mandátumhoz jutott, a Nemzetgyűlés jegyzőjévé választották. Az 1947. augusztus 31-i és az 1949. május 15-i választásokon is az MKP illetve a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listájáról jutott be a törvényhozásba. 1949. június 11-étől a Dobi-kormány népjóléti minisztere; az első női miniszter Magyarországon. 1950. december 16-ától egészségügyi miniszterként folytatta a kormányzati munkáját. Minisztersége alatt lépett életbe a túlzó és népszerűtlen népességszabályozási rendelet, amelyet a köznyelv az ő nevével összekötve használ. 1953. április 18-án saját kérésére felmentették, hat hónapig munkanélküli volt, majd a SZOT titkára lett. 1956. októberben a felkelők többször keresték, bujkálnia kellett. Október 31-én elfogták, de Kopácsi Sándor budapesti rendőrfőkapitány utasítására elengedték. 1957. január 1-jén nyugdíjba ment. A közéletben, a továbbiakban, mint a Textilipari Dolgozók Szakszervezetének az elnöke, majd tiszteletbeli örökös elnöke vett részt.